

Petri György

ELÉGIA

Ha nem vagy itthon, üres a lakás.
Én csak tátongok. Üresség vagy úr?
Csupa menés vagyok, meg maradás,
jaj, miért hagytál ilyen egyedül.

Horgon, önmagam nehezekeül,
nagy halra várok. Lesz-e harapás?
Konzisztens vagyok, mint egy farakás.
Nézd csak! Madár vagy kődarab repül?

Én zuhanok. Magamba, egyre beljebb,
és nem azért, hogy némi örömről leljek.
Vágyok egy szilárd, sík felületet –

nem tart soká, úgyis meg kell, hogy haljak!
– ez mostan a hányadik emelet? –
Hadd szürcsöljem ki, mint az osztrigát:
a Veleteket, Nélkületeket.

VISSZAPILLANTÓ TÜKÖR

Receptaculum rerum
– dolgok tartálya:
zuhog belé az eső,

Receptaculum rerum,
papundekli-világgyetem,
tele kacattal, szennyel.

Receptaculum rerum:
benne Te meg én.
És néhány ő.

Jaj, vigyázz, amíg
itt elmélkedek,
fenyegetően jön egy kamion

nyilvánvaló szándékkal;
az ellenirányú sáv telített,
nem lehet előzni, se gyorsítani.

Isten velem, veled.

LESZ EZ MÉG ROSSZABB

Lesz ez még rosszabb, Irma,
irmagunk sem marad;
könnyet fakasztok szemedből, mint a torma,
úgy szeretlek, ahogy már nem szabad.
Vénülök; megy még a szerelmi torna,
de a *test* egyre lankatagabb,
ha ráparancsolok, még szót fogad,
pedig magam: mint zápfog, hogyha korhad.

Amikor azt hitted, teherbe estél,
összerándultam az örült örömtől,
olyan volt, mint egy álom: estély, kastély – – –

ha eszembe jut, még mindig dörömböl
a szívem – beveszek egy Nitromintet –
nem metafora volt ez. Rád tekintek:
tükröződöm: én vagyok a gyerek.

KÖRÜL-BELÜL

Körülbelül hét másodperc alatt ---
egy-egy másodperc egy-egy emelet,
és közben emlékezni is lehet,
két emelet közt már mindent szabad.

Itt tulajdonképpen véget is érne...
ha én elértem volna végemet,
de nem, drágám, itt minden gyöngeségre
utal, vacillálok, játszóm az eszemet.

Vacogok. Fogam koccan. Nagyon félek.
Azt hittem mindig, hogy erős vagyok,
bátor, hogy ezt a kín- és színpadot

úgy hagyom itt, hogy olyan lesz az *Abgang!*
Na? Mondjad csak, kispajtás! Milyen is?
A kórusban hangod halk, de hamis.

SEMMI KÜLÖNÖS

minden folytatódik tovább
éretlen öregségem
ismétlődik a kín a vágy
a süppedő sötétben